

Crenguța de liliac în ziua de Paște

Era în ziua dinaintea Sfințelor Paști. Primăvara își desfășurase peste livezi salbele de flori iar mierlele cântau vesele din zori de zi. Prin curțile caselor se făcea curățenie, oamenii își primeneau sufletele și trupurile, așteptând cu bucurie Noaptea Învierii.

Însă nu peste tot era această atmosferă de sărbătoare. Ciprian ieși pe poartă alergând. Privirea de copil era prea tulburată pentru cei opt anișori pe care urma să-i împlinească în vară. Bărbia îi tremura și ar fi putut să plângă, însă își reținea cu bărbăție lacrimile. Tatăl lui era mereu beat. Cheltuia toți banii pe țigări și băutură. De mult timp nu mai auzise de la el decât cuvinte de ocară. Și acum îl fugărise de acasă. Sufletul copilului era zbuciumat.

Când a ieșit pe poarta casei a privit liliacul. I-a părut rău că anul acesta nu-i va putea

oferi mamei sale prima crenguță înflorită. Mamei îi plăceau florile de liliac, iar Ciprian pândea în fiecare an momentul când înflorea prima crenguță. Atunci i-o dăruia mamei și, pentru o clipă, chipul ei se umplea de bucurie.

Mama fusese o femeie blajină. Îl învățase să spună rugăciuni, să meargă la biserică, să fie în viață un OM corect și cinstit. Să spună întotdeauna adevărul. Dar acum nu mai este așa. E slăbită de boală, necazuri și de grija băiatului care umbla fugărit de acasă, de tatăl său.

Deodată, Ciprian a văzut în depărtare turla bisericii din sat și și-a spus: „Biserica este mama noastră a tuturor, mă duc la biserică să mă rog. Pe urmă voi mai vedea...” Așa-l învățase mama, că-n momentele grele din viață și atunci când trebuie să iei o hotărâre, e nevoie, înainte de toate, să te rogi, să citești și

“Acatistul Maicii Domnului, bucuria tuturor celor necăjiți”.

S-a apropiat de biserică și s-a hotărât să stea la slujbă. A luat o hârtie și a scris cu atenție un pomelnic: „Doamne, numele meu este Ciprian. Tata bea și m-a izgonit de acasă. Te rog ajută-mă să gădesc o cale de scăpare. Du-mă Tu acolo unde este voia Ta și îți promit că atunci când voi fi mare n-am să beau deloc și am să fiu un tată bun”. L-a dat preotului. Întors în colțișorul lui era mai liniștit. De-acum nu mai era singur în necazul lui și credea cu tărie că Dumnezeu îl va ajuta.

Încetul cu încetul au început să se adune oamenii și la miezul nopții preotul, îmbrăcat în veșminte albe, cu lumânarea aprinsă a rostit cu bucurie chemarea

„Veniți de luați lumină!” . Toată biserica s-a umplut de lumină. Oamenii erau bucuroși de lumina Învierii. Li s-a alăturat și Ciprian, dar uneori îi fugea mintea la problemele lui...

După terminarea slujbei, credincioșii au plecat la casele lor cu lumânări aprinse și bucurie în suflet. În biserică

mai rămăseseră câțiva creștini. Deodată, preotul s-a apropiat de micuțul creștin și-i spuse ”Hristos a Înviat!”. Lui Ciprian îi era rușine de hăinuțele sale sărăcăcioase, mai ales că era Noaptea Învierii. Totuși își ridică ochii din pământ și răspunse “Adevărat a Înviat!”. Știa că așa-i frumos, așa-l învățase pe el mama...

- Noi avem o cruce de purtat și trebuie s-o ducem până la capăt, cu orice preț! Așa cum Dumnezeu ne iubește și suferă pentru întreaga lume, și noi trebuie să-l răbdăm cu dragoste pe tatăl tău. Doar așa ne vom asemăna Lui cu adevărat, răsplătind cu bine și celor ce ne fac rău, i-a spus preotul și l-a îmbrățișat.

Au mers împreună acasă și au discutat cu tatăl lui Ciprian. Din ziua aceea tatăl s-a hotărât să nu mai bea și să nu mai fumeze. Când a înflorit liliacul, Ciprian cu tatăl lui au luat prima crenguță și i-au dăruit-o cu toată dragostea mamei. Această dragoste i-a vindecat mamei durerea, punându-și nădejdea că Dumnezeu îi va uni pentru totdeauna într-o **adevărată familie creștină**.

